

Οι αγεράτοι

Λουδοβίκου Μπουσενάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Δεν δεν χνει τίποτε τὴ θέσι τὸν τορπιλῶν ἀ-
τῶν; ρώτησε ὁ κ. Ἀντρέ.

—“Οχι, ἀπάντησε ἔ-

Χολλινταύ. Μάθα σᾶς κάνω ἔνα σχέδιο για νὰ δῆτε ποὺ βρί-
σκονται τοποθετημένες.

—Ἔπι πλοϊ, ἐπάνω στὸ διπού θρισκόμαστε, δὲν μπορεὶ νὰ πλη-
σιάσῃ τὴν ἄκτη.

—“Οχι, γιατὶ θὰ τιναζόταν σὸν ἀέρα ἀπὸ τὶς τορπίλλες.

—Καὶ ἡ εἰσόδος τοῦ ὑπογείου σπηλαίου εἰν̄ ἔκει ποὺ βρίσκε-
ται πάντοτε;

—“Χαῖ, ἔχει ἀλλάξει. Βρίσκεται κάτω ἀπὸ ἔνα θόλο πολὺ χα-
μηλό, στὸν ὅποιο, μόνον ὅπου εἰνὲ παλιρροια, μπορεῖται νὰ μπη-
τε μὲ έάρκα. Σὲ δέκα όργυμῶν ἀπόσταις ἀπὸ τὴν εἰσόδο τοῦ
θόλου αὐτοῦ, βρίσκεται ἔνας σιδερένιος χαλκάς, σὸν ὅποιο θά
ἔσετε τὴ έάρκα σας. Πρέπει τότε νὰ θύγητε ἀπὸ τὴ έάρκα καὶ
ν' ἀκολουθήσετε μιὰ κυλική στοά, ποὺ τάφαι τὸ μέρος κι'
πλατεία. Τὰ νερά δὲν ἀπορρύπανται ποτὲ ἀπὸ αὐτὸν τὸ μέρος κι'
αὐτὸς ὁ ὑπογείος δρόμος εἰνὲ πάντα σκεπασμένος ἀπ' αὐτά σὲ
ζήψις περὶ που ἔνδι μέτρου.

—Καλά, αὐτὰ τὰ ζέρουμε ἀπὸ τὴν ἀλλή φορά ποὺ μηκάκε
στὸ ὑπόγειο σπηλαίο, εἶπε ὁ κ. Ἀντρέ. Ἡ διαρρύθμισις τῶν ὑπο-
γείων εἰνὲ πάντα ή τοῖς;

—Ναι.

—Ἄλτοι ποὺ τὰ φυλάνε εἰνε πολλοί;

—“Οχι, καμιαὶ τριαντάκια τὸ πολλό.

—Καλά. Ξέρεις τώρα τοὺς δρόμους μας. Μόλις θὰ τελειώσουμε
τὴν διπούλη μας, θὰ σὲ πληρώσουμε καὶ θὰ σ' ἀφήσουμε ἐλεύ-
θερο.

‘Ο Αμερικανὸς ἔκανε μιὰ ἀφωνία κίνησι συγκαταθέσεως καὶ
ξακακάθησε ἀνάμεσα στοὺς φύλακάς του.

“Ἐνο τρομέρο δρόμῳ προεισμάσταν. Ὁ Φρικέτος καὶ οἱ ἀ-
τόμητοι σύνθροφοι τοῦ θάτισαν τὸ τελειωτικό τους παγινδι.
Αὐτή τὴ φορά, ή νίκη τους ήταν ἔξασφα-
λισμένη. Είχαν τὴν διοστήριξη τῶν ἀγγι-
κῶν ἀρχών, ή δούτες δὲν ἀστειεύνται σὲ
τέτοιες περιστάσεις.

‘Εκτὸς ἀπὸ τὰ κακούργηματα ποὺ ξέ-
ρουμε, οἱ πειραταὶ εἶχαν κάνει καὶ ἄλλα.
Είχαν δολοφονήσει τὸν πλούτον καὶ τὸ
τυλικώμα τῆς ὥραιας θαλαμηγοῦ «Κονκ’-
ριτας»—αὐτῆς τοῦ εἰδαμε νά τινάξεται πρὸ
δλίγου στὸν ἀέρα—καὶ εἶχαν ἀρπάξει τὸ
πλοϊο. Ἡ φρική αὐτὴ πειρατεῖα προκάλε-
σε τὴν ἀγανάκτησι τῶν “Ἀγγλῶν ἀποικῶν
καὶ δο κυβερνήτης τῆς Αὐστραλίας θλα-
δρακόντεια μέτρα.

‘Απεφάσισε νὰ ἔσοντωση τοὺς πειρατὰς
καὶ νὰ τοὺς καταδίξῃ τὸ ταχύτερο μέσο
στὸ ίδιο τὸ καταφύγιο τους. Οἱ Γάλλοι ή-
ρωές μας ζήτησαν τότε νὰ συμμετάσχουν
στὴν διπούλη κι' ἡ αἴτηση ήταν τὴ δεκτή
μὲ μεγάλη προθυμία γιατὶ ήταν τὴ δια-
ρύθμισι τοῦ ὑπογείου ἀσύλου τῶν πειρα-
τῶν.

Γιὰ τὴν καταδίξι, τῶν κακούργων διε-
τέθη τὸ θωρητό «Κέρβερος», τὸ διποίο διε-
τάχθηντὸν ἀπὸ πλεύση σὲ εἰκοσιτέσσερες
ἄρεις. ‘Ο ἐπόπλιμος τοῦ λαμπτηροῦ αὐτοῦ πο-
λεμικοῦ ποὺ εἶχε μῆκος τετρακοσίων ‘Αγ-
γλικῶν ποδῶν κι' ἐκτόπισμα 15.000 χιλιά-
δων τόννων καὶ στὸ διποίο ἐπέθειναν 800
ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, ήταν δὲν τὴν χρειαζόταν για
νὰ χτυπήῃ τὸ τρομερὸ φρούριο τῶν πειρα-
τῶν.

Οἱ ήρωές μας ἔκαναν τὶς τελευταῖς τους
πρεσοτιμασίες γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ θω-
ρητό. δταν ὁ κ. Ἀντρέ ἔνανγύρισε στὸ
ξενοδοχεῖο του μὲ μιὰ ἔκφραση θριάμβου
στὸ πρώστο του, σπρόγχωντας μπροστά
του ἔναν δινθρόπο ποὺ προχωροῦσε μανι-
σμένος καὶ συντετριψμένος.

—Κύριοι καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε μὲ

δυνατήτη φωνῆ του, σᾶς ἔνανα φυγάδα ποὺ δεν να δυ-
σαρεστηθῆτε καθόλου γιατὶ τὸν ξαναβλέπετε.

—Διάθολε! φώναξε ὁ Φρικέτος πλησιάζοντας τὸν αἰχμάλω-
το. Γιῶς, έσεις εἰστε, μίτερ Χολλινταύ; Ποῦ διάθολο θρεπτί;
κοτε;

‘Ο πειρατής, τριζοντας τὰ δύντια του σὰν λύκος, πιασμένος
στὴν παγίδα, δὲν ἀπάντησε.

—Τὸ πρόχμα εἶνε πολὺ ἀπλό. εἶπε τότε ὁ Μπουαλώ. Ξέρετε
ὅτι τα περιόδια λαγονικά τῆς ἀστυνομίας τῆς Αὐστραλίας κα-
ταδίωκαν αὐτὸν τὸ ὑποκείμενο μετά τὴν ἀπόδραση του. Εἴσαι ὁ
μετεράποδος οὐρέ τοῦ θάνατος τοῦ πολού μποροῦσε νὰ θυγῆ,
το σὲ κανένα πλοίο νὰ ἐπιβιβασθεῖ, γιατὶ κινδύνευε νὰ τὸν θυ-
τήσουν μέσως. Είχε κρυφτὴ λοιπὸν σ' ἔνα σπίτι, μάτι μπο-
ράντας νὰ υποφέρει δὲ τὸ τέλος αὐτή τὴν κλεισούρα, διέπραξε
τὴν ἀπρονοία νὰ θυγῆ έξω.

—Περινόσας λοιπὸν ἐντελῶς τυχαία ἀπὸ κάποιο δρόμο. δται
ξεραφία τὸν εἰδότη μπροστὸ μου.

—Εκανα τότε δὲ, τι θά κάννετε δλοὶ σας στὴ θεοὶ μου.
—Μίστερ Χολλινταύ, τοῦ εἴτη, δειχνοντάς τοῦ τὸ πειρίστρο-
φο μου, μήπι τῆς οὔτε λέξι, γιατὶ σουδι φυτεύω μιὰ σφαίρα στὴν
κοιλιά.

—Ακολούθησε με, ή μᾶλλον θάδης πλάτι μου... Ισσας νὰ κα-
τηρώσως έτσι νὰ σώσης τὸ πετσι σου. Προπάντων, μήθελησης,
ἀπὲ πειρίστροφη νὰ φύγης...

—Σύμφωνοι, έ...

—Ο φίλος μας—έξικολούθησε ὁ Μπουαλώ—κατάλαβε καὶ μ'
πειρίστροφης χωρὶς πολλὰ λόγια. Ιδού τον!

—Αμέσως δὲ, ὁ κ. Ἀντρέ θυγῆ έξω καὶ πήγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ
γενικό δικαστή για τὴ σύλληψη τοῦ ληστοῦ. Σὲ κάθε ὄλη χ-
ρη, ἔνας δικαστής θὰ διέτασσε μέσεως τὴ φυλάκιο του. Μας δ
γενικός δικαστής ήξερε για ποιό σκοπὸ τὸ θωρητό Κέρβε-
ρος ἐπρόκειτο ν' ἀποτηλέσῃ ἀμέσως. Σὰν πρακτικός λοιπὸν
“Ἄγγλος, πού έχεις καλά δὲν δόπλεμος γίνεται τόσο μὲ τὶς
λίρες δος καὶ μὲ τὰ κανόνια, ἀπάντησε ἀπλά:

—Θαυμάσια, κύριε. Σταθήκημε τυχεροί. “Ένας παληγάνθω-
πος σὰν τὸν Χολλινταύ δὲν δυσκολεύεται νὰ ποιηθῇ. Γι' αὐ-
τὸν καὶ μείς θὰ τὸν ἀγοράσουμε. Θὰ τοῦ ὑποσχεθούμε ἔνα ση-
μαντικό ποσόν κι' αὐτὸς δὲ μᾶς παραδώσω τοὺς συνενόχους του. Θά
έξικονόμησουμε έτσι καριό καὶ θὰ πειρούστουν οἱ
κίνδυνοι πού δπειλούν τὸν ἄνδρα τῆς διπούτης.

—Θά δηδηγήθη μὲ μιὰ καλή φρουρά ἐπά-
νω στὸν «Κέρβερο», τοῦ διποίου δ πλοϊαρ-
χης θὰ φροντίση υπευθύνως δστε νὰ μὴ
δραπετεύσῃ.

—Τὸ θωρητό έξεκίνησε ἐπειτὴ απὸ μερικὲς
δρόπετες με δλη την ταχύτητα την Αὐστραλιανὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὸ νότο &
τὸ βόρδο, μπήκε στὸ πορθμὸ τοῦ Τορ-
ρές καὶ στάθηκε κοντά στὸ μέρος πού
θριστόταν η κοραλλογενή νήσος, τὸ κα-
ταφύγιο τὸν πειρατῶν. Η «Κονκρότια»
είχε πτάσει πρὶ τὸ πλοϊο τοῦ θωρητοῦ έκει.
Τότε δι κυβερνήτης τοῦ θωρητοῦ τῆς έκει-
καν τὴματα, διά τῶν δποίων τὴν διεπα-
σε νὰ παραδοθῇ μέσως. Αλλοιδὲς ἀπει-
λούστηκαν πού θά την καταστήσουν.

—Κ' ἐπειδὴ δὲν τοῦ δόθηκε καμιαὶ ἀ-
πάντηση, τὰ κανόνια τοῦ θωρητοῦ δρχι
σαν μέσως τὴ δουλειά τους. Επειτὴ απὸ
δέκα λεπτά, τὸ ἔργο τῆς καταπορφῆς εί-
χε συτελεσθεῖ.

—Εμεῖς δύμως τώρα τὸ πιδ δύσκολο καὶ
τὸ ἔπικινδυνο μέρος τῆς διπούτης.
—Ηταν ἐπειγόν νὰ εἰσχωρήσουν μὲ τὴν
πονηρίας ή μὲ τὴ δια στὸ πούληστο σηπλα-
στὴ τῆς νησιδός, νὰ κάνουν μιὰ ἀναγνώρισι
καὶ νὰ θεωρηθοῦν ἀπὸ πληροφορίες τοῦ
Χολλινταύ ήσαν δληψινες ή ψεύτικες
—Αν, οπως ήταν σχεδὸν θέσσαιο, δ ἀρχι-
πειρατῆς Μπουσκαρέν είχε καταφύγει μὲ
τοὺς συνενόχους του στὸ ἔρημο αὐτὸν μέ-
ρος. ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν συλλά-
θουν ζωντανό, γιατὶ αὐτὸς μονάχα ήζερε
τὸ μέρος στὸ διποίο εἶχε κρύψει τὴ Μάτζι.
τὴ θετή κόρη τοῦ Αντρέ, τὴν δποία κρα-
τούσε τόσον καὶρο διχαλάστω μέσα. Προσεφέ-
ρε

—Ο ‘Αντρέ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, σπρώχνων
τα πρώτα του έναν δινθρώπο, που προχωροῦσε
συντετριψμένος.

ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΥΝ ΚΑΛΩΣΗΣ

θήσαν λοιπόν στὸν κυθερήτη τοῦ «Κερβέρου» γιά νὰ κάνουν αὐτοὶ τὴν μαναγώριστι. Οἱ ἀνάτερος ἔκεινος ἀξιωματικός, δὲ ὅποιος ἤταν πληροφορημένος καλά γιὰ τὸ παρελθόν τους, ἤξερε τὴν ἴκανότητα τους καὶ τὴ γενναιότητά τους. Δέχτηκε λοιπὸν τὴν πρότασί τους καὶ συμφώνησε νὰ φύγουν τὴ νύχτα μὲ τὸν κελτὰ τοῦ πλοίου, μαζὲν μὲ δύο νάύτες.

Οἱ Ἀμερικανὸς Χολλινταύ έκανε ἔνος σχέδιο τῆς νησίδος καὶ ἔδειξε τὸ μέρος στὸ δύοιο ήσαν ριγμένες ἡ τοπιλλές. Οἱ Φρικέτος καθὼν καὶ οἱ νάύτες τὸ μελέτησαν προσεκτικά κ' ἐψυχαν κατὰ τὴν ἑνέαν τῆς θράδας, διευθυνόμενοι πρὸς ἔνα δάστρο τοῦ ὄποιος ή θέσις ἀνταποκρινόταν ἀκριβῶς πρὸς τὴν εἰσόδο τοῦ σπηλαίου.

Ἡ ἑνερεῖς τοῦ Χολλινταύ ήσαν ὅντας πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ δικρίεις κ' ἔται δὲ Φρικέτος θρήκη μέσως τὴν εἰσόδο ποὺ τὴ σημητιζεῖ ἔνας σκοτεινὸς θόλος πάνω ἀπ' τὰ κύματα.

Μά, προσωντικὸς καθὼν ἡ ταύ, δὲ Φρικέτος ἀντὶ νὰ ἐσχωρήσῃ στὸ σκοτεινὸν θόλο, σταμάτησε τὴ θάρκα, σκαρφάλωσε στὴ θράχωδη παρυῆ καὶ προχώρησε σούρνοντας κάτω ἀπ' τὶς μπαντινές, τῶν ὅποιων τὰ φυλλώματα διεγράφοντο στὸ φόντο τοῦ εστεροῦ οὐρανοῦ.

Τὸ νησάκι φαινόταν ἔρημο. Μόνο τὰ γιγάντια καθούρια καταγινόντουσαν νότας πάνω μὲ τὶς δυνατὲς δογκάκες τους τὰ Ινδικούς καρδύδα ποὺ ἔπειταν ἀπ' τὰ δέντρα, ταράζοντας ἔτσι τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

Οἱ ἥρωες μας ἔκανε μερικὰ θήματα ἀκόμα καὶ ἔρριξε μιὰ μοτιά στὴν ἐσωτερικὴ λιμνοθάλασσα στὴ νησίδος, τῆς δοταὶς τὰ νερά φαινόντουσαν φωτισμένα ἀπὸ τὸ ἀλλόκοτο φωφορισμόνος. Οοσ πύχραιμος καὶ ἔται ὁ φίλος μας ἔμεινε ἐπὶ μιὰ στιγμὴ καὶ κυριολεκτικὴ καρφωμένος στὴ θέσι του ἀπ' τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ δέματος, τὸ δύοιο φανέρων τὴν υπαρξὴ ἀνθρώπων στὸ νερό.

Ἐπειτα φωθίστοι:

— Θά ἔκανα καλὴ δουλειά, ἀλλὰ ριχνόμουν στὰ νερά, ἀνάμειος ὅτιού τους δινθρώπους, ποὺ χωρὶς ἀλλο καταγινόνται μὲ κάποια παράδοση ἀσχολία. Καθὼν διεκρίνω, φράσε στὸ δάσον. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάω προσηγούμενα στὸ πλοίο καὶ νὰ ζήτησω ἀπὸ τὸν καπετάνιο μιὰ στολὴ δύοις μὲ τὴ δική τους. Θά μπορέσω ἔτοι νὰ μπερδεύων μεταξὺ τους καὶ νὰ μάθω τὶς κάνουν ἔκει.

Ἐπιστρέφοντας στὸ πλοίο, δὲ Φρικέτος ἔκανε στὸν κυθερήτη μιὰ λεπτομέρη διναφράτα τῶν δωνερ εἴλε δῆ. Οἱ «Ἀγγλος ἀξιωματικός, παρὰ τὸ κλασσικὸ δρεπανικὸ τοῦ φλέμα, μὲ μπόρεσ νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κήνησι ἐπτάληξεως.

Ἐπειτα, τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Φρικέτου συνήλθε σὲ πολεμικὸ συμβούλιο, στὸ δύοιο προσεκλήθησαν ἔκτος ἀπ' τὸ Φρικέτος, δὲ δόκτωρ Λαμπτεριέ, δὲ Ἄντρε καὶ δὲ Μπουαλά. Επειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σύσκεψι, τὸ σχέδιο ποὺ πρότεινε δὲ Φρικέτος ἔγινε ὅμοφώνως δεκτὸ καὶ ἀποφασίστηκε ὅπος δὲ νέος, συνδεύομένος πάντα ἀπὸ τὸ Μαζεστέ, ξαναφύγη μέμεστος γιὰ τὴ νησίδος.

— Ήταν περίπου μεσάιντα, σταν μιὰ φασινίας, στὴν δοταὶς ἐπέθειναν τέσσερες κωπηλάτας ρίχτηκε στὴ θάλασσα, ἔχοντας δε «ένο πίσω της ἔνο» τεράτιο μετάλινο κύλινδρο οὐ ἔται διάλογος θυμισμέδεις στὸ νερό.

Μά ποὺ ήσαν λοιπόν, σι δύο φίλοι, δὲ Φρικέτος καὶ δὲ Μαζεστέ, δὲ μαδόρος κολοσσός; Εἶχαν ἔξαφανιστή λίγη ώρα ποὺ ἦταν φασινίας ρίχτηκε στὴ θάλασσα. Ὅτιοντε, δὲ δόκτωρ Λαμπτεριέ, δὲ Πιέρ λὲ Γκάλ καὶ δὲ Μπουαλά τοὺς εἶχαν σφέει προσηγούμενοι μὲ δούνια τὸ χέρια καὶ μὲ μιὰ συγκίνησι ποὺ ἦταν γενναῖες καρδιές τους δὲν ζήτησαν καθόλου νὰ κρύψουν.

— Επειτα, σὲ μισὴ ώρα, δύο τέρατα σιδερένια, μὲ τεράστιος αφαρικός κεφαλή, παρουσιάστηκαν στὸ κατάστρωμα. Ἡ θάλασσα δὲ Φρικέτος' καὶ δὲ Μαζεστέ ποὺ φορδύσαν στὸλη δύτων. Ἡ φαλανίς ποὺ τοὺς περίμενε ἀπίνητη πλάι στὸ θωρητό, ἔθαψε μπροστὶ μόλις ἔκεινον ἐπιβιστήκαν σ' αὐτή.

— Ο Φρικέτος' καὶ δὲ Μαζεστέ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐπικίνδυνη ἀποστολή νὰ πάνε νὰ τοποθετήσουν μέσα στὸ σπήλαιο ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ λιμνοθάλασσα, μιὰ τρομακτικὴ τοπιλλή, που βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴ νησίδα. Γιά νά γάσουν πιὸ εἰκοσίας τὴν τεράστια τοπιλλή μέσ' στὸν υπόγειο διάδρομο, εἰχάν φορέσει τὴ στολὴ τοῦ δύτου, γιατὶ δὲ διάδρομος τὴν ώρα ἔκεινη δρισκόταν ἐντελῶς πλημμυρισμένος ἀπ' τὰ νερά. Ἡ τοπιλλή, που ἦταν γεμάτη διναφρήσια, θὲ μιναρέλεγοντας μὲ τὸν ἡλεκτρισμό, μέμεως μετά τὴν ἀνασχάρηση τῶν δύο φίλων. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἦταν ἐφωδιασμένη μ' ἔνα μακρύ σύρμα, μὲ τὸ δύοιο τὸ μετεθέαζαν ἀπὸ τὴ θάρκα τὸν σπινθήρα.

— Ενας ἄλλος λόγος που βρισκόμενος σὲ λίγο, ἔκανε τὴ Φρικέτο νὰ φορέσει στολὴ δύτου καὶ νὰ ἐργαστῇ κατά τὴν ώρα τῆς παλιρροας. «Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ «Ἀγγλοι» νάυτες, ἀφοῦ ἔφτασαν στὴ νησίδα, στάθηκαν στὴν εἰσόδο του πουλιάσιους καὶ ἀρχίσαν μὲ τὸ δόπιο ήταν δεμένη ἡ τοπιλλή. Ο Παρισινός καὶ δὲ φίλος του κατέβηκαν ἀράπ' τὴ θάρκα, βούλιαζαν σιγάσιγά στὴ θάλασσα, ἀράπαν μὲ δύναμι στὴν τοπιλλή καὶ τὴν ἐσπρώπιαν μπροστὰ τους μέσ' στὴν υπόγεια στοά.

Προγράφοντας μὲ προφοράδες καὶ τὸ θέαμα ποὺ έζαφισασ τὸ σόπ ποὺ δίλγον τὸν Φρ. κέπο δρύσις πάνι νά έκτυλιστει μπροστά του σὲ ὅλη τὸν παραδοξότητα. Μέσ' στὸ υπόδη τῆς νησίδος ἔνα πολυάρμυμος διμίλος δυτῶν ἐκινεῖτο κ' ἐργάζοντας μὲ δραστηρίατα στὸ φῶς ἔνος προθέλων ποὺ ἔρριχνε πρὸς δόλες τὶς διειδύνεις μιὰ ἐκτυπωτικὴ λάμψη. «Ἄν αὐτὸ τὸ φῶς δὲν φύνονταν πάνω ἀπὸ τὰ νερά, αὐτὸ διεφεύετο στὸ δύτη μεγάλη μάρμα πανιά τὸ έκοισθαν καὶ τὸ διεύθυναν ἀπ' τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ δύο σκοτεινά δύκος, δύμοι μ' ἔνα τεραστίο κῆπος ποὺ διειδύνεται στὸ υπόδη.

Σιγάσιγά, τὰ μάτια τοῦ Φρικέτου ἀρχίσαν νὰ δεχωρίζουν τὶ ἦται πάντα τὸ έκοισθαν τὸ δύκος.

Ξεχωρίζει τώρα τὶς κομψές γραμμές ἐνὸς δράσιου καραβού συθισμούς γύρω ἀπ' τὸ δύοιο πηγαδινούερχοντουσαν οι πολυάσχολοι δύται.

Δὲν ὑπῆρχε καμιμιάς ἀμφιβολίας: αὐτὸ τὸ πλοίο, δηπως ἔται διάτηστος πειρατῶν, οἱ δοταὶς τὸ εἶχαν θιλεῖσαν όλοτε, δταν ἀπειλήθησαν γιὰ πρώτη φορά τὸ καταφύγιο τους. Ἡ θαυμασία καὶ τρομερή μηχανή αὐτοῦ τοῦ καραβούσιου φαινόταν νὰ μην είλε πάθει πίπτει ἀπὸ τὰ νερά ποὺ τὴν πλημμύρισαν. «Έκτος αὐτοῦ, ἐπειδὴ δρισκόταν σὲ μεγαλεύτερο δάσος ἀπὸ τρίαντα μέτρα, τὰ κοραλλία δὲν τὸ εἶχαν προσθέλει, γιατὶ εὶ γνωτό, δτι τὰ ζωδόφυτα αὐτὰ δὲν ζούν σὲ τέτοιο θάδος.

Ο σκοπός τῶν πειρατῶν ήταν δόλφανέρος στὰ μάτια τοῦ Φρικέτου.

«Ἐφόσον ή Ἀγγλικές δύδες εἶχαν θιλεῖσαν τὴν Κονκόρδια, οἱ κακοποιοί δρισκόντουσαν χωρίς κατένα μέσον ὀλύμπης. Εἶχαν ἀποκλειστή στὸ καταφύγιο τους, καὶ δρισκόντουσαν στὴ διάθεσι τοῦ Βρετανικοῦ θωρητοῦ. «Ἔπειταν κατέστησαν δὲ τὴν ώρα της θυμισμέδεις στὸ νερό.

Ο τρόπος διλλωστε τῆς

...Μήν πῆς οὔτε λέξι, γιατὶ σοῦ φυτεύω μιὰ σφαῖρα στὴν κουλιά...

άνελκυσεως πού χρησιμοποιούσαν, δικαιολογούσε κάθε έλπιδα έπιτυχίας. Ο Φρικέτος μάλιστα αναγνώρισε τό μηχάνημα πού χρησιμοποιούσαν. Ήταν σέξιοθάμαστο σέ δύναμι και σέ άποδητα: ήταν ή «οδραρεική βλύσσα» του Τοξέλλι, ένός λαμπρού σέξιωματικού του Ιταλικού μηχανικού, στὸν όποιον ή επιτυχητέλει απειρες πολύτιμες ανακαλύψεις.

Αναπαστήτε μιά σειρά σωλήνων από σάιδεροχο πενήντα μέτρων μάκρους και διαμέτρου έξιτης έκαστοσομέτρων. Καθένας από τους σωλήνες αυτούς είναι έφωδισμένος στα δύο άκρα του με κοχλίες, χάρις στούς όποιους δύλιοι οι σωλήνες μπορούν να οινθενθούν ώστε ν' απειρες πολύτιμες ανακαλύψεις.

Το συντολικό μήκος τῶν σωλήνων μπορει νά φτάσει τα 500, τα 1000 ή τα 2000 μέτρα, άναλογως και τού δύκου τού θυθιμένου πλοίου που πρόσκειται νά ανελκυσθή. Αυτή ή δύσιδα που είναι έντελων άδειανη πιάνεται μ' ένα γάντι στο πιό γερ οπειο του ναναγιασμένου πλοίου κ' έπειτα τύλιγεται: δόλγυρη του σα δαλλεπάλλους και μάλιστα δροχίζει νά λειτουργή κι' δρχίζει νά γειμίζει με άερια τους άσιδεροχους σωλήνες που ποτέ πατέπλητην την άντλια. Αύτοι φουσκώνουν σα λίγα κ' έπειτα δή τε τό θάρος του ναναγιασμένου πλοίου γίνεται έτσι λιγότερο ή πό το θάρος του νερού που έκποτιζει μαζύ με τους σωλήνες, αρχίζει νά ανελκυστει μόνο του.

Και πράγματι, έλαφρα τινάγματα είχαν δρχίσει κιώλας νόταράουν τό θυθιμένο πλοίο. Ο Παρισιόνας διντελήθη σχεδόν μέ τρόπο, ότι σε λίγο τό θάρος του θα γινόνται λιγώτερο άπιο τό θάρος του νερού που έξεποτίζει, θά σηκωντάνται άναλφαρα και κινητάς μάπανω στά νερά. Και μάλιστα την πέραση δόλκορο μέ τή σκέψη δίτι τό πλοίο μαζύ με τους πειρά τάς και μέ τήν άγαπημένη του Μάτζι, ήτη δύπιστα την πειρά της θάρος του ναναγιασμένου πλοίου γίνεται έτσι λιγότερο ή πό το θάρος του νερού που έκποτιζει μαζύ με τους σωλήνες, αρχίζει νά ανελκυστει μόνο του.

«Επρεπε λοιπόν νά δράση... Κι' αμέσως μάλιστα.

Έκανε στο Μαζεστέ ένα σημειο, τό διόπιο έκενον κατάλαβε άμεσως.

Συγκεντρώνοντας τότε κ' οι δύο τίς προσπάθειές τους, έσπρωκαν την τορπίλη κάτω από μια σκοτεινή προεξή του θρόχου και τήν έδεσσαν γερά έκει, άφων προηγουμένως έτσι θεωρητικαν διτι έξακολουθούσε νά τή συνδέη τό σύρμα με τή θάρκα.

Οι δύο σήνοι θρισκόντουσαν έκεινη τή στιγμή στην άκρη της στοάς, στην άκρη τής δοτιάς, διπως θυμόταν από άλλοτε, διόπικέτος, θρισκόντουσαν τό διαμερίσματα του άρχιπειρατού Μπουσκαρέν.

Αυτή ή στοια ήταν πλημμυρισμένη από νερό που έφτανε σε δύο μέτρων απόσταση από τή πόρτα του άρχιπειρατού.

Ο Φρικέτος είχε έκεινη τή στιγμή μια από τις άσφακτες έκεινες έμπενεσιες ποι σώζουν τίς άνθρωπινες υπάρχειες ή από φωτίζουν για την τύχη δόλκηρων στρατιών τόν πόλεμο. «Αν δ' Μπουσκαρέν, φορώντας κοστούμι δύτου κι' αύτος, δέν θρισκόταν άναμέσα στούς άλλους δύτες που έργαζόντουσαν για την άνελκυσι τού θυθιμένου πλοίου, θά θρισκόνται χωρις άλλο μέσα στο κατά φύγο του. «Επρεπε λοιπόν μέ κάθε θυσία νά μπη μέσα σ' αύτο.

Ο Φρικέτος άναδυθηκε άργα διπά τά νερά, θεωρητικες διτι έχειριδιο του μπορούσε νά μπανοθάγηνε εύκολα μέσα στη θήκη και πατώντας στό στερεό πειρό έθαψε τής στοάς, δρχίσει νά προώρη μέ δύσκολια, γιατι τόν έθαψαν τρομοχικά—τώρα που τό θρισκόταν έξο από τά νερά—τό τεράστιο φορτίο του σκαφάνδρου του.

Έφτασε τέλος μπροστά στήν πόρτα τῶν διαμερισμάτων του άρχιπειρατού.

Η πόρτα ήταν κλειστή, μά δ. Φρικέτος τή χτύπησε αποφασιτικά μέ το μαχαίρι του.

Και περιέργως, τού δνοίειν άμεσως,

Ο Φρικέτος έκανε ένα βήμα πρός τά μέσα, μά άμεσως στάθηκε σάν άπολιθωμένος.

Μιά απεριγραπτη σύγκινηση πλημμύρισε τήν καρδιά του.

«Αντί του άρχιπειρατού που περίμενε νά δη μέσα στό άπωσι αύτο καταφύγιο, είχε δη μιά νέα κόρη, ώρασα σάν δγγελο.

Και ή νέα αύτη ήταν ή Μάτζι, ή θετή κόρη τού Αντρέι..

Η Μάτζι, ή άγαπημένη του που δ δθλιος αύτος Μπουσκαρέν τούς είχε κλέψει και τήν κρατούσε τόσο καρό τώρα αίγματων τού.

Η νέα κόρη δέν άναγνωρίσει τό φύλο της, κλεισμένη στην θήκη μέσα στό σκαφάντρο του που τόν παρουσίαζε σάν τέρας.

Απεναντίσας έκανε μά κίνησι τρόμου και τραβήγτηκε πρός τά πλώ.

Συγχρόνως έθυγαλε μιά κραυγή, τήν δύοια δ Φρικέτος δέν μπροστες ν' άκουση μέσα διπά τά θαρειά μολύσια τού σκαφάντρου του.

Κατόπιν ή Μάτζι δρμησε πάλι πρός τήν πόρτα, στήν δύοια στεκόταν δ Φρικέτος και προσπάθησε νά τήν κλείση για νά τόν έμποδιση νά μη μέσα.

Ο Κρως μας μόλις πρόφτασε νά τήν συγκρατήση. «Ηθελε νά σωνάξη τή δινομά του, νά σής πή. —Μάτζι! Είμι έγω! .. Ό Φρικέτας! Ηθελα νά σε κάσω!

Μά δέν μπορούσε.

Μέ δην δύναμι κι' διν φώναζε, τό σκαφάντρο του ήτα δημπόδιζε τή Μάτζι νά τόν δικούσιον..

Σ' έκεινη τήν υπέρτατη στιγμή, δ δυστυχισμένος νέος γνωρισε τήν γρομερή κι' άκατανίκητη σγωνία που πρίγγειε έναν δνωθότο, δτον τάν θασανίζε ένας έφιλτης, δταν δ κοιμισμένος ιωώθωτας τή γλώσσα του δεμένη, τά μελη του παραπλυμένα, δεν μπορει νά έφεγύη διπά τόν κίνδυνο που τόν ζπειλει και δέν μπορει ούτε κάν νά ζητήση θοβεία.

Μά δ Φρικέτος δέν ήταν διπά τόν άνθρωπους, στούς δύοιους μια τέτοια κατάστασι μπορει νά θασητήση πολλή ώρα.

Επειτα από μιά στιγμή, άκατανίκωντας τήν άρχικη του λιπομυχία, έκανε μά πάτοδημη κήπηση, φωτισμένος διπά μια ξαφνική ίπτνευση.

Τράσθε γρήγορα-γρήγορα τό έγχειριδιό του και μέ τήν αληθή ηπίκητο Σ

«Επειτα από μάρτυρας διπά τόν καρπό τού χεριού τήν περιτρομη νέα κόρη, τήν τράθη, περισσότερο πεθαμένη παρά ζωντανή, και τής έδειξε αύτο που έγινε γραπτό.

«Η Μάτζι διάθασε χρόπταγα..

Και κατάλαβε άμεσως..

«Έθυγαλε μιά κραυγή και έπεισε άναλ-

οθητη.

Τή στιγμή δημως που δ Φρικέτος δηλωνει τή χέρια του γιά νά τήν συγκρατήση. Ένα τρίτο πρόσωπο, που φορούσε διπά κ' αύτό σκαφάνδρο, παραπέμπεις ένα θαύρ παραπέτασμα, τό δην έπιοι έκρυθε ένα δεύτερο διαμέρισμα που διπάτελούσαν συνέχεια μέ τό ποτό.

Μόλις τό πρόσωπο αύτο είδε τόν Φρικέτο, έκανε μιά κίνηση έκπληξεως.

Και προχώρησε πρός τό νέο, δην νά ήθελε ιά τό δην διπά πρόσωπο, που δ φορούσε διπά θαύρ παραπέτασμα, τό δην έπιοι έκρυθε ένα δεύτερο διαμέρισμα που διπάτελούσαν συνέχεια μέ τό ποτό.

«Επειτα τό θλέμμα του, έπεισε έπάνω στή λέξι, που δ Φρικέτος είχε χαράξει έπάνω στήν πόρτα.

Και τότε κατάλαβε.. .

Τράσθε άμεσως τό έγχειριδιό του και δρμησε έναντιον τού ήρωδος μας.

Ο Φρικέτος που δέν περίμενε τήν ξαφνική έπιθεση και τό δην άποιο θαλάσση τό πολύτυπο φορτίο του νά κινηθή, δέν πρόφτασε νά λάθη στάσι άμυνης.

«Ηταν πειά χαμένος σίγουρα.

Γρήγορος δάνη απτραπή, δρπαξε τό χέρι τού δολοφόνου, τό παραμέρισμο μέ δύναμι και κατόπιν, πέφοντας δπάνω στόν καποτού μέ τό θάρος, τό έρριξε κάτοι και τού πάτησε τό στήνος μέ τό θάρος, μολυβένιο ποδό.

Άυτό τό δράμα, από τή στιγμη που ή Μάτζι είχε άνοιξει τήν πόρτα, δέν θασητήση περισσότερο από ένα λεπτό.

«Επρεπε τάρα νά θιστούμην, νά φύγουν, γιατι τό θυθιμένο καράβι ίων θά είχε άνελκυστη στό μεταξύ.

Νά φύγουν;

Μά πάς;

«Η είσοδος τού σπηλαίου ήταν πλημμυρισμένη από τά νερά, τά δύοις δέν θ' αποσυρότουσαν πριν διπά τήν άμυντιδα.

Πάσι θά μπορούσε ή νέα κόρη νά διασχίση γωρίς σκαφάνδρο από τόν υπόγειο διάδρομο που είχε μήκος πενήντα τουλάχιστον μέτρων;

Θά μπορούσαν νά περιμένουν τήν άμυντιδα, μά ή προμήθεια τού άρρεας που είχαν τά σκαφάντρα θά έξαντελίστο ίως έκεινη τή στιγμή.

Κ' έξ αλλοι τό καράβι τῶν πειρατῶν θά μπορούσε έιτωμεταξύ τό φύγη...

«Ο Φρικέτος κατάλαβε διτι δέν χωρούσαν δισταγμοί και άναθλητικότητες.

(Ακολουθεί)

